

DINO, nejdražší dárek

Psa jsem chtěla již od dětství, jenže podle rodičů se pes do bytu nehodil. Když jsem dostudovala, rodiče se přestěhovali do domu se zahradou. Konečně jsem si mohla pořídit psiho kamaráda. Zlatého retrívra Dina jsem si přivezla jako dárek k MDŽ. Byl to do slova a do písmene ten nejdražší „dárek“, jaký jsem kdy v životě koupila, a zároveň to nejlepší rozhodnutí v životě.

Netrvalo však dlouho a Dino byl ze zahrady vyhoštěn. Mamka ho nazvala „chlupatou gorilou“, která ničí zahradu. Pro jednoho je pes chlupatým štěstím, pro druhého chlupatým neštěstím. Tak jsem si ho nastěhovala do „zděděného“ bytu po rodičích, kam se celý můj dosavadní život pes „nehodil“.

SOCIALIZACE ANEB PŘÍHODY Z MLÁDÍ

Následovaly tři bezstarostné roky svobodného života bez závazků. Vedli jsme celkem rušný společenský život. Dino se mnou chodil všude: do hospod, na tenis, dokonce jsem si ho mohla vodit i do práce.

Jednou, to byl ještě štěně, udělal uprostřed místnosti v kulečnickovém baru loužičku. Naštvaný barman po mně hodil hadr a já musela gruntovat. Jindy jsme byli na oslavě a alkoholem posilnění kamarádi Dinovi dopřáli misku piva. Chudák pes měl druhý den, stejně jako já, tak

strašnou kocovinu, že jsem se bála o jeho život. Od té doby k alkoholu ani nečuchnul, na rozdíl ode mne.

Nechtěla jsem však, aby se z Dina stal sice dobře socializovaný, ale jinak líný hospodský psí povaleč. Byla

„Zatímco moje spolužačky vozily kočárky, já jsem nosila k rybníku střelenou kachnu.“

jsem plná plánů, snů a nadějí, na prvního psa možná až příliš odvážných. Slíbila jsem si, že se Dino stane chovným samcem, výstavním šampionem a zároveň loveckým psem. Rodiče a příbuzní mi mé odhodlání udělat z Dina „všeměla“ rozmlouvali. Prý to nejde

dohromady, aby se dopoledne natřásal na výstavě a odpoledne lovil kachny. Stejně jsou prý na výstavách psi renomovaných chovatelů a obyčejný pes tam neprorazí. Dino rostl jako z vody, a dříve než se stačilo rozvinout jeho „samčí ego“, bylo jasné, že chovným psem nikdy nebude. Měl totiž dysplazii kyčelních kloubů 3/2. Byla to pro mě vskutku rána, že se Dino nemůže stát hrdým otcem štěňátek.

Začali jsme tedy chodit na klasický cvičák. Po pár trénincích bylo jasné, že tento druh výcviku pro Dina není. Místo štěkání a zadržení nepřítele si lehl na záda a chtěl šimrat na břichu. Přešli jsme na další aktivitu. Umínila jsem si, že se z Dina stane „lovečák“.

LOVECKÁ KARIÉRA

Museli jsme složit lovecké zkoušky, abychom mohli chodit na hony. V lovectví jsme byli naprostí amatéři. Vydali jsme se tedy s Dinem na výcvikový týden retrívrů zakončený podzimními zkouškami. Výcvikář si na Dina zasedl hned první den. Prachsprostě ho nazval „žebrákem“. Nebylo to kvůli tomu, že jako jediní jsme v rámci ušetření financí spali ve stanu a ne v chatce, nýbrž proto, že Dino při výcviku stále kňučel a žebral o aport, ale pak nikdy nic nepředvedl. Byla jsem zoufalá. Štěstím bylo, že naši spolubojovníci ve výcviku měli Dina rádi. Povzbuzovali nás, ať neházíme flintu do žita. Dino jim byl sympatický, protože denní nezday doháněl večer společenským chováním u ohně, kdy už ostatní psi měli půlnoc. Vytrvali jsme, a hle! Třetí den nastal zlom. Dino

začal aportovat o sto šest. V sobotu jsme ke zkouškám nastoupili a kupodivu jsme je složili ve II. ceně. Byla jsem tak hrdá na svého „Dina lovečáka“!

Vyrazili jsme na první hon. Myslivci na nás koukali podezřele. Dělal si z Dina legraci, že je to „lední medvěd“. Nikdy totiž neměli ve sdružení zlatého retrívra. Časem jsme se začali připravovat na další zkoušky. Zatímco moje spolužačky vozily kočárky, já jsem nosila k rybníku střelenou kachnu a cvičila s Dinem vodní práci. Doma jsem kachnu fenovala, aby nám vydržela co nejdéle. Po úspěšném složení zkoušek se Dino stal uznávaným psem mysliveckého sdružení. Já jsem časem složila zkoušku z myslivosti a získala zbrojní průkaz.

Z ČÍSLA 1 ČÍSLEM 4 ANEB RODINNÝ ŽIVOT

Jediné, co jsem však kdy na honu ulovila, byl Dinův nový pán Tomáš. Jednoho dne dostal Dino na krk saténovou mašli a šel na svatbu i na hostinu. Možná si v duchu

◆ Děti měly Dina za velkého plyšáka

říkal: „Dino, je to tak trochu i tvoje zásluha.“
Můj nedávno nabytý manžel vyhodil Dina z postele a uvelebil se tam sám. Takový byl jeho vděk. Když se doma během dvou let objevila lidská mláďátka - Honzík a Hanina, kteří na Dinovi chtěli jezdit a měli ho za velkého plyšáka, byl trochu zaskočen. Ze začátku žárčil. Už jsem na něho neměla tolik času jako dřív. Občas nám utekl. V období hárání fenek byl policií přivezen třikrát v jediném týdnu. Jeden rok dokonce Dino

svíčkami. Babičky se předháněly, která upeče dětem lepší dort, a Dinovi nic. Začala jsem tedy péci sama. Manžel brblal, že jemu dort neupeču, ale pro psa bych se přetrhla.

BOJ NA VÝSTAVNÍM POLI

Ani soužití s novými tvorečky a fakt, že pro mě už Dino nebyl číslem „1“, mu nezabránily v účasti na mezinárodních psích výstavách. Jednou - v den mých narozenin - získal na klubové výstavě titul CAC a pohár. Samým štěstím jsem slzela. Vzpomínám na výstavu v Bratislavě, která se stala cílem naší svatební cesty číslo 3, kde s námi byl poprvé i Honzík - u mě v bříšku. Dodnes nezapomenu, jak belgický rozhodčí vytřeštil oči, když uviděl Dina s velkou „pleší“ na boku způsobenou injekcí proti vyrážce. Tehdy to úspěch nebyl. Dnes připouštím, že mé nadšení pro výstavy hraničilo až s fanatismem. Vytrvalost a píle se nám však vyplatily. Po absolvování celkem 17 výstav Dino konečně získal titul „Český šampion krásy“.

DINO, DÍKY!

Ve 12 letech Dino odešel do

psího důchodu. Začala se projevovat dysplazie. Spíš se šoural, než chodil. Někdy lehl před panelákem a nechtěl jít dál. Musela jsem vyspat cestu kousky rohlíku, abych ho motivovala k chůzi, jinak by vůbec nedošel domů. Bylo to strašné! Lidé z balkonů se zájmem sledovali naše počínání. Pro ně to bylo zábavné divadlo, ale mně moc veselo nebylo. V nitru mě mrazilo. Byla to už jen otázka času... Diník chátral před očima. Pomalu, ale jistě to špelo ke konci. Dino s námi žil 15 let, 3 měsíce a 17 dní. Do psího nebe odešel den po Hančiných desátých narozeninách, zabalen do bílého ubrusu po babičce a s oblíbeným velkým plyšovým lachtanem. Na památku jsem mu obtiskla do hlíny packu a z obtisku vyrobila na kurzu keramiky náhrobek, který dnes zdobí jeho hrob.

Díky Dinovi jsem objevila oblast myslivosti a začala chodit na hony, kde jsem „ulovila“ manžela. Tím pádem svět zbohatl o dva další človíčky - a to vůbec není málo! Nikdy na něho nezapomeneme. Haf!!! ■

◆ S Dinem na lovu

strávil Štědrý večer a celou noc na policejní stanici. Od jeho osmých narozenin jsem mu pekla dort se

PES MÉHO ŽIVOTA

Soutěž pokračuje! Napište nám o psu, na kterého nemůžete zapomenout!

Poutavě, vtipně, smutně, dojemně...

Nejzajímavější příspěvky budeme průběžně zveřejňovat a každý měsíc odměňovat věcnými cenami, autor nejlépe hodnoceného vyprávění pak na konci roku obdrží ještě další, speciální věcnou cenu. Délka příspěvku cca 3 normostrany, vhodným doplněním budou fotografie pejska, na něhož vzpomínáte.

Posílejte na adresu: l.smrckova@i-minerva.cz

Soutěž